

Zvíře – zachránce člověka

Osamělý chlapec na oblohu se dívá.

Zářivé hvězdy vidí tancovat.

Jeho mysl s tou krásou splývá,
s tou krásou, která ho učí milovat

Osaměle se chlapec rozhlíží,
hledá průvod padajících hvězd.
Tajně doufá, že se k nim přiblíží
a nechá se jimi do neznáma vést

Chlapec postrádá trochu lásky,
někoho, koho může mít rád.
Někoho, kdo nikdy nebude mít vrásky,
koho si od života už nenechá brát.

Pro malého chlapce bez rodiny,
který ještě neprozkoumal svět,
který nikdy nedal mamince květiny
a nikdy ho nepochválil jeho děd.

Z okna sirotčince dívá se dál.
Co vyhlíží? Naději? Ráj?
Jsou to už věky, kdy se naposledy smál,
láska je to jediné, co by si přál.

Den nato už přišla zima.
Vločky začaly stromy objímat,
chlapec vše sleduje průzračně modrýma očima,
těch malých bílých děl si nejde nevšímat.

Chlapec rozběhne se po lese,
chlad přepadne jeho dech,
od malých vloček se otřese,
už nechce žít sám v těch prázdných zdech

V tom jeho zrak zakřičí stůj!
Rozhlédne se kolem sebe,
k starému kmeni sklopí pohled svůj,
spatří něco krásnějšího než nebe.

Malá zrzavá kulička
s očima zářícíma jako blesky,
schovaná do malého klubíčka
se na něj podívala ďábelsky.

Chlapec do náruče klubíčko vzal,
po zmrzlém hřbetu ho pohládl.
To je ten zázrak, který si přál,
do studeného sněhu se posadil.

Malá očka sledovala ho pozorně,
chlapec přesně věděl, co dál.

Klubíčko se k němu lísalo pokorně,
nechat tady to stvoření strašně se bál.

Večer na to u okna chlapec stál,
se zvířetem, kterému na srdci zahojilo šrám.

Jemný zimní vítr na ně oba vál
a chlapec věděl jedině, teď už nikdy nebude sám.